

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **P. H. V.**
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2022, č. j. MV-154719-6/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2022, č. j. MV-154719-6/SO-2022, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 8. 2022, č. j. OAM-4010-27/PP-2022 MV-116737/OAM-2022, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Eichlera, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku ve výši 16 050 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 8. 8. 2022, č. j. OAM-4010-27/PP-2022 MV-116737/OAM-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky (dále jen „ČR“) s odůvodněním, že se žalobce dopustil závažného obcházení zákona s cílem získat pobytové oprávnění, neboť účelově uzavřel manželství (výrok I). Ministerstvo dále podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovilo 35denní lhůtu k vycestování z území ČR (výrok II). Správní orgány dovodily účelovost manželství žalobce a jeho manželky A. K. Ch. P., státní příslušnice ČR, na základě jejich výpovědí, v nichž spatřovaly zásadní rozpory zejména ohledně vývoje jejich vztahu a společného života.

II. Obsah podání účastníků

2. Žalobce se závěry správních orgánů nesouhlasí a považuje je za nepřezkoumatelné. Uvádí, že na území ČR má spolu se svou manželkou vytvořené veškeré zázemí. Manželství spolu uzavřeli dne 3. 6. 2021, ale znali se již velmi dlouho předtím. Nyní spolu ve X sdílí společnou domácnost, ve které dále žije žalobcův tchán, jenž jim pomáhá s financováním běžných potřeb, neboť manželka stále studuje VŠO v Praze. Žalobce se v současnosti stará o domácnost a intenzivně se věnuje studiu českého jazyka, aby se mohl integrovat do české společnosti a najít si práci.
3. Žalobce předně namítá, že manželství neuzavřel účelově a nedopustil se obcházení zákona o pobytu cizinců. Upozorňuje, že při výsledku odpověděli s manželkou na 73 z 83 položených otázek zcela shodně, přičemž dále správním orgánů předložily další důkazy o skutečné povaze jejich manželského vztahu (čestná prohlášení rodičů manželky a žalobce, manželčina bratra, printscreeny vzájemné konverzace a společné fotografie). O podstatných okolnostech jejich seznámení a osobních údajích se přitom při výsledku nezmýlili. Správní orgány nicméně pouze bazírovaly na dílčích odlišnostech ve výpovědích, které byly způsobeny nepozorností či zapomnětlivostí manželů. Zcela přitom přehlížely části výpovědí a další důkazy svědčící o tom, že jejich manželství je harmonické a faktické. Podle žalobce tak správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, čímž porušily § 2, § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“). Žalobce zdůrazňuje, že se před uzavřením manželství se svou manželkou několikrát osobně setkal a během pandemie covidu-19 si s ní často psal. V kontaktu přes sociální sítě byl žalobce rovněž s jejími rodiči, kteří též komunikovali s jeho rodiči. Podle žalobce nic nasvědčuje tomu, že by manželství bylo uzavřeno účelově. Žalobce s manželkou komunikuje vietnamsky a sdílí s ní společnou domácnost. Neexistuje přitom žádný důkaz o peněžní částce, která by měla být předána za účelem uzavření manželství. Účelovost manželství naopak vylučuje skutečnost, že manželům v současnosti poskytuje finanční prostředky na živobytí žalobcův tchán, kterému záleží na tom, aby jeho dcera (žalobcova manželka) dostudovala a aby se žalobce naučil česky. Pokud by byla žalobcova motivace k pobytu na území ČR primárně ekonomická, dávno by už někde pracoval v rámci

vietnamské komunity. K dílčím odlišnostem ve výpovědích žalobce uvádí, že správní orgány nezohlednily kulturní rozdíly mezi ČR a Vietnamem, např. pokud jde o význam žádosti o ruku či odlišný systém vzdělávání. Uzavření sňatku ve Vietnamu proběhlo z důvodu protiepidemických opatření formou registrace na úřadě, což pro ně nebyla oproti faktické svatbě nijak významná událost. Podle žalobce navíc mohla o případné účelovosti manželství rozhodnout pouze kriminální policie, která je v případě pochybností jediná kompetentní k posouzení, zda došlo ke spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky.

4. Žalobce dále namítá, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že do budoucna plánuje žít se svou manželkou na území ČR a najít si zde kvalitní práci.
5. Žalovaná s argumentací žalobce nesouhlasí a navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrvává na závěru, že žalobce uzavřel manželství s A. K. Ch. P. toliko účelově s cílem získat pobytové oprávnění na území ČR. Skutečnost, že manželství bylo uzavřeno účelově, dle žalované spolehlivě prokazují zásadní rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky ohledně zlomových okamžiků jejich partnerského života. Žalovaná dále upozorňuje, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně nezasáhne do žalobcova soukromého a rodinného života žalobce, neboť všichni jeho příbuzní žijí nadále ve Vietnamu.
6. Manželka žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě neuplatnila práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce do ČR přicestoval dne 19. 3. 2022 na základě krátkodobého schengenského víza. Dne 23. 3. 2022 žalobce požádal ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobce se označil za rodinného příslušníka své manželky A. K. Ch. P., státní příslušnice ČR. K žádosti žalobce přiložil oddací list vydaný dne 6. 9. 2021 Úřadem městské části města Brna, Brno-střed, podle kterého žalobce uzavřel se svou manželkou manželství dne 3. 6. 2021 v Thua Thien Hue ve Vietnamu.
8. Ministerstvu vzniklo podezření, že žalobce uzavřel sňatek pouze s cílem získání pobytového oprávnění na území, neboť v minulosti neúspěšně žádal o vydání zaměstnanecké karty (rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 25. 4. 2016 nabylo právní moci dne 6. 5. 2019). Za účelem prověření skutečného úmyslu žalobce vést s jeho manželkou na území společný manželský život požádalo ministerstvo Policii ČR o provedení pobytové kontroly v místě tvrzeného pobytu žalobce. Při pobytové kontrole provedené dne 12. 4. 2022 byl na adrese X zastížen žalobce s rodiči jeho manželky, kteří potvrdili, že jejich dcera v daném domě rovněž bydlí, ale každý den dojíždí do školy v Praze.
9. Ministerstvo přistoupilo dne 1. 6. 2022 k výsledku žalobce a jeho manželky, při kterém jim kladlo otázky ohledně jejich osobních údajů, rodinných a majetkových poměrů, prvního setkání, jejich vztahu a společného bydlení, průběhu sňatku, trávení společného času apod. Žalobce byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka z vietnamštiny.
10. V průběhu správního řízení žalobce tvrdil, že se svou manželkou žije ve společné domácnosti a má s ní láskyplný vztah. Dílčí nuance ve výpovědích žalobce vysvětloval jiným pohledem

na kladené otázky, nervozitou, kulturními rozdíly mezi ČR a Vietnamem a dále skutečností, že sňatek uzavřený formou registrace na úřadě pro ně nebyl příliš podstatný. S manželkou by rádi uspořádali svatební oslavu, o kterou v důsledku protiepidemických opatření přišli, ale v současnosti je pro manželku prioritou dokončení studia. Na podporu své argumentace žalobce předložil několik fotografií (ze společného seznámení s manželkou v srpnu 2016, ze svatby manželčina bratra v říjnu 2019, ze společné domácnosti ve Vietnamu z roku 2021, a ze sňatečného obřadu), čestná prohlášení svých rodičů z 3. 1. 2022, čestné prohlášení svého švagra ze dne 5. 1. 2022, čestné prohlášení rodičů žalobkyně ze dne 5. 1. 2022, a printscreeny komunikace ve vietnamštině přes sociální sítě s manželkou, její matkou a vzájemné komunikace mezi jejich rodiči. V případě přetrvávajících pochybností o fakticitě jeho vztahu s manželkou žalobce navrhl provedení výsledku jeho tchána, který s nimi sdílí společnou domácnost.

11. Dne 8. 8. 2022 vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítlo s tím, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců, neboť uzavřel účelové manželství se státní příslušnicí ČR. K tomuto závěru ministerstvo dospělo na základě výpovědí žalobce a jeho manželky, v nichž spatřovalo zásadní rozpory např. ohledně okolností týkajících se počátku jejich partnerského vztahu, četnosti kontaktu přes sociální sítě, dosaženého vzdělání žalobce, žádosti o ruku, uzavření sňatku, okamžiku seznámení s rodiči žalobce a trávení volného času. Ministerstvo dále upozornilo, že se manželé neshodli ani na termínu, kdy se měla žalobcova manželka vrátit z návštěvy Vietnamu. Rovněž zdůraznilo, že na hospodaření soužití manželů se podstatně podílejí rodiče manželky, na nichž jsou manželé zcela závislí. Dle ministerstva se jedná nanejvýš o spolubydlení, jelikož manželé „*neplní odpovědnosti z manželství vyplývající*.“ Na základě provedeného dokazování tak ministerstvo uzavřelo, že manželé společně nevedou rodinný život a nic nenasvědčuje tomu, že by tomu mělo být v budoucnu jinak. Tento závěr pak podle ministerstva nemohl zvrátit ani případný výsledek žalobcova tchána. Ministerstvo konečně neshledalo, že by neudělení pobytového oprávnění mohlo nepřiměřeně zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobce, který pobývá na území ČR pouze krátce, nemá zde silné vazby a jeho vztah k zemi původu nebyl dosud zpřetrhán.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém mj. zdůraznil, že dle zjištění Policie ČR projevovala manželka při pohovoru o udělení schengenského víza k žalobci náklonost a nelze mít za to, že by z její strany bylo uzavření manželství motivováno finanční výhodou (úřední záznam Policie ČR ze dne 8. 12. 2021, č. j. KRPU-205896-3/ČJ-2021-040026).
13. Dne 18. 10. 2022 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná se zcela ztotožnila se závěrem ministerstva, že ve výpovědích manželů se vyskytovaly podstatné rozpory nasvědčující účelovosti manželství.

IV. Průběh jednání a doplňující skutková zjištění

14. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body.
15. Soud při jednání doplnil dokazování článkem z portálu World Education News + Reviews (TRINES, Stefan. *Education in Vietnam*. Dostupné online: <https://wenr.wes.org/2017/11/education-in-vietnam>) a statistickými údaji Světové banky

[Compulsory education, duration (years) – Vietnam. Dostupné online: <https://data.worldbank.org/indicator/SE.COM.DURS?locations=VN>], z nichž zjistil, že ve Vietnamu byla až do roku 2005 povinná školní docházka pouze pětiletá a k ukončení základního vzdělání běžně docházelo ve věku 11 let.

16. Dále soud při jednání doplnil dokazování záznamy Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“) sepsanými dne 9. 11. 2021 a dne 8. 12. 2021 při pohovoru s žalobcem v době, kdy žádal o krátkodobé vízum za účelem vstupu do České republiky. Soud doplnil dokazování též protokolem Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, (dále jen „policejní orgán“) ze dne 8. 12. 2021, o podání vysvětlení učiněného manželkou žalobce A. K. Ch. P. pro účely prověřování žalobcovy výpovědi (k obsahu těchto listin viz níže).

V. Posouzení věci soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Podstatou sporu je v posuzované věci otázka, zda žalobce uzavřel manželství se státní příslušnicí ČR výlučně za účelem obcházení zákona o pobytu cizinců, tedy toliko s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území.
19. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“
20. Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.“
21. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména **pokud účelově uzavřel manželství** nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství“ (důraz dodán).
22. Zákon o pobytu cizinců pojem účelového manželství nedefinuje. Jelikož citovaná právní úprava vychází z unijního práva, konkrétně ze směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, lze jako bližší interpretační vodítko využít právně nezávazná sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, COM(2009) 313 final, a ze dne 26. 9. 2014, COM(2014) 604 final, jehož přílohou je *Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků*. Podle této příručky je základním prvkem zneužití předstírané chování, které je spojeno s absencí záměru seždaného páru tvořit rodinu a vést společný život, a k němuž došlo za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Pro závěr o účelovosti manželství je proto nutné prokázat jednak úmysl uzavřením sňatku obejít právní předpisy cizineckého práva, a jednak úmysl nevést společný manželský život. Důkazní břemeno v tomto ohledu nesou správní orgány. Občané EU a jejich rodinní příslušníci tudíž nemusí aktivně dokazovat opravdovost

uzavřeného manželství. Stačí, pokud rodinný příslušník občana EU doloží vznik manželství, čímž získá právní nárok na pobytové oprávnění. Je pak na správních orgánech, aby prokázaly, že posuzovaný sňatek je účelový [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015 - 38, odst. 12-16, ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015 - 30, ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017 - 21, odst. 29, či ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019 - 53, odst. 15].

23. Při hodnocení případné účelovosti manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku. Za účelově uzavřený proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu, nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018 - 39, odst. 21). Jak totiž plyne ze shora odkazované judikatury, je třeba dokládat snahu obejít zákon o pobytu cizinců, tj. uzavřít svazek *výlučně* za účelem získání pobytové oprávnění, nikoliv se zabývat pouze nedokonalostmi vztahu manželů.
24. Nutno zdůraznit, že při posuzování relevantních skutečností se správní orgán nemůže zaměřit pouze na zjištěné rozpory, ale musí zohlednit rovněž ty skutečnosti, které svědčí ve prospěch žadatele o pobytové oprávnění (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015 - 30, ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017 - 21, odst. 29, a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019 - 53, odst. 17). V případě přetrvávajících pochybností o opravdovosti manželského svazku je pak správní orgán povinen rozhodnout *in favorem matrimonii*, tedy ve prospěch manželství (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 - 40, odst. 61).
25. Při zohlednění shora nastíněných obecných východisek soud přistoupil k posouzení jednotlivých žalobních bodů.
26. Soud předně neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vycházela, jak hodnotila pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudila. Žalovaná srozumitelně vysvětlila, proč považuje manželství žalobce a jeho manželky za účelově uzavřené. Skutečnost, že žalobce s posouzením žalované nesouhlasí, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí totiž nelze zaměňovat s posouzením, zda žalovaná dospěla při hodnocení účelovosti manželství k věcně správnému závěru. V této souvislosti nelze přehlédnout, že sám žalobce se závěry žalované obsáhle polemizuje a klade vůči nim vlastní oponenturu (resp. zjištěné rozpory ve výpovědích uvádí na pravou míru), což by u nepřezkoumatelného rozhodnutí těžko připadalo v úvahu. Soud proto shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným.
27. Soud rovněž shledal, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. Nesouhlasí však s jeho posouzením ze strany správních orgánů a dává žalobci zapravdu v-tom, že správní orgány zjištěné skutečnosti nesprávně interpretovaly.

28. Soud zdůrazňuje, že nepřehlíží určité rozpory mezi výpovědí žalobce ze dne 1. 6. 2022 a výpovědí jeho manželky z téhož dne. Zároveň má ovšem za to, že četnost těchto rozporů není tak výrazná v konkurenci s tím, o čem žalobce i jeho manželka vypověděli shodně.
29. Žalovaná a ministerstvo předně dostatečně neakcentovali zásadní shody v odpovědích obou manželů ohledně jejich seznámení, ke kterému došlo v srpnu 2016 v restauraci ve městě Hue. Dva dny po prvním setkání šel žalobce se svou budoucí manželkou na kávu a spojili se přes sociální síť, přes které následně udržovali kontakt po návratu manželky do ČR. Znovu se pak setkali až v roce 2018, kdy manželka opětovně navštívila Vietnam. Právě v uvedených bodech byly dle soudu výpovědi obou manželů poměrně konzistentní. Určité nesrovnalosti se vyskytly až při výpovědích ohledně určení počátku partnerského vztahu či četnosti komunikace přes sociální síť (dle žalobce byli zpočátku kamarádi a v kontaktu moc často nebyli, časem byli v kontaktu více; dle manželky byli v kontaktu skoro každý den), či určení počátku partnerského vztahu, a právě na tuto nesrovnalost dle soudu kladly správní orgány až přílišnou pozornost. Soud má ovšem za to, že počátek partnerského vztahu, resp. přechod mezi kamarádstvím a partnerstvím, je prožitek velmi osobní povahy, který každý jedinec vnímá odlišně, přičemž nelze pomíjet ani rozdílné způsoby vnímání každého jednotlivce. Totéž lze uvést i ve vztahu k seznamování se a následném komunikování přes sociální síť, které rovněž prochází určitou dynamikou souběžně s tím, jak se vztah mezi dvěma lidmi vyvíjí, přičemž zpravidla nelze přesně stanovit konkrétní bod ve smyslu „teď si jen nezávazně píšeme“ a „teď už si píšeme jako partneři“. S ohledem na uvedené nelze manžely uváděné rozdíly týkající se počátku jejich vztahu či četnosti komunikace přes sociální síť považovat za rozpor „závažného rázu“ (str. 6 prvostupňového rozhodnutí), který by mohl svědčit o účelovosti manželství.
30. Nejzávažnější rozpory ve výpovědích spatřovaly správní orgány ohledně žádosti o ruku, seznámení manželky s rodiči žalobce a okolností uzavření sňatku. Zde soud připouští, že se výpovědi obou manželů v leckterých bodech nápadně liší, zejména pokud jde o rozdílné uvádění data uzavření manželství (manželka správně uvedla datum uzavření sňatku 3. 6. 2021; dle žalobce se svatba konala v květnu 2021). Současně je však nutno brát v potaz celkový kontext. Oba manželé totiž shodně uvedli, že sňatek uzavřeli z důvodu protiepidemických opatření pouze na úřadu v Hue bez přítomnosti svědků a ostatních hostů, a jednalo se tak pro ně v zásadě o formalitu, kterou ani neslavili. Jinak řečeno, oba manželé v zásadě shodně uvedli, že danou událost vnímali spíše jako „vyřízení úřední záležitosti“, a nikoli jako svatbu v pravém slova smyslu (tj. slavnostní obřad s rodinou a hosty). V zásadě stejným způsobem se o průběhu obřadu vyjadřovali oba manželé při výsledích uskutečněných ještě před podáním žádosti (žalobce při pohovoru na velvyslanectví dne 8. 12. 2021 a manželka téhož dne při podání vysvětlení u policejního orgánu). V kontextu toho soud nepovažuje za příliš překvapivé, že si žalobce nevzpomněl na přesné datum uzavření sňatku a uvedl pouze přibližný měsíc (přičemž konec května a začátek června není z hlediska subjektivního vnímání až takový rozdíl; mnohem podezřelejší by bylo, pokud by jeden z manželů uvedl například červen a druhý leden). Soud dále nepřehlíží, že se manželé rozcházelí v přesné dataci některých významných milníků jejich vztahu (např. doba seznámení s rodiči), nicméně na rozdíl od správních orgánů považuje za důležité, že oba manželé ve svých výpovědích zmínili jiné významně shodné detaily, které naopak vypovídají o skutečném společném prožití daných událostí (např. že se žalobce seznámil s rodiči manželky na svatbě jejího bratra v roce 2019, že se manželka seznámila s rodiči žalobce u něj doma, že svatební prstýnky koupil žalobce, že je při sňatečném obřadu vyfotografoval pouze úředník přes telefon apod.) Za zásadní rozpor ve výpovědích pak dle

soudu nelze považovat ani okolnosti týkající se žádosti o ruku a toho, kdo navrhl uzavření manželství (dle žalobce žádost o ruku neproběhla a s návrhem na uzavření sňatku přišli oba společně; dle manželky začal o svatbě přemýšlet první žalobce, který ji v prosinci 2020 požádal o ruku přes telefon), neboť i toto lze vysvětlit rozdílným subjektivním prožíváním každého z manželů a rozdílným vnímáním vztahové dynamiky (srov. též odst. 29 výše). Dle soudu naopak správní orgány nebraly příliš v potaz, že manželé při výsledku uváděli shodně i valnou většinu osobních údajů, a to i ve vztahu k příbuzným druhého manžela (např. vzájemná data narození, jména příbuzných včetně data narození, vzdělání manželky, náboženské vyznání manžela). Tyto okolnosti svědčící ve prospěch věrohodnosti výpovědí manželů však správní orgány poměrně přehlížely a nepokusily se je nijak konfrontovat s těmi částmi výpovědí, které označily za nevěrohodné či rozporné.

31. Shodně manželé vypovídali též ohledně svých majetkových poměrů, popisu domácnosti (včetně takových detailů, jako je např. druh podlahy v ložnici), společné budoucnosti a trávení volného času. Ani tyto výrazné shody ve výpovědích nevzaly správní orgány v úvahu. Oba manželé rovněž sdílejí společný jazyk, totiž vietnamštinu, a vzájemná komunikaci jim tak zjevně nečiní žádný problém.
32. Správní orgány se rovněž nepozastavily nad obsahem žalobcem doložených fotografií obou manželů a prinstcreeny jejich společné komunikace přes aplikaci messenger (viz zejména přílohy žalobcova podání ze dne 22. 6. 2022). Na zmiňovaných fotografiích jsou žalobce a jeho manželka zachyceni při různých společných činnostech (např. vaření, společné jídlo, na posteli v pokoji) a také ve svatebním oblečení. Pokud jde o zmiňovanou komunikaci přes messenger, tak ta je sice psána ve vietnamštině (tudíž bez ověřeného překladu nelze přesně zjistit její obsah), na druhou stranu nelze pominout, že se hemží smajlíky se srdíčky či slzami, což v digitální době 21. století lze považovat za nikoli neobvyklý způsob komunikování interních pocitů či vyjadřování vzájemné náklonosti, tím spíše u lidí mladších třiceti let, jimiž jsou (resp. v době rozhodování správních orgánů byli) žalobce a jeho manželka. Ani tyto poznatky nasvědčující tomu, že jde spíše o vztah skutečný než účelový, však správní orgány nevzaly dostatečně v potaz. Ani neprovedly žádné důkazy, jimiž by relevanci zmiňovaných podkladů zpochybnil (např. nezajistily překlad komunikace z messengeru do češtiny za účelem zjištění, zda se skutečně jedná o důvěrnou komunikaci dvou lidí, či jen o naprázdno generovaný text účelově doplněný o zamilované smajlíky).
33. V neposlední řadě správní orgány ani dostatečně nezohlednily výsledek pobytové kontroly provedené dne 12. 4. 2022 na adrese X. Jak bylo uvedeno výše (viz odst. 8 tohoto rozsudku), při kontrole byl zastižen žalobce s rodiči jeho manželky, přičemž rodiče potvrdili, že jejich dcera v domě rovněž bydlí, ale každý den dojíždí do Prahy kvůli studiu. Soud má za to, že byl-li žalobce zastižen v místě bydliště své manželky spolu s jejími rodiči, pak tento poznatek nasvědčuje spíše verzi, že je plnohodnotným členem rodinné domácnosti své manželky. Navíc i žalobcova manželka během výsledku vysvětlila, že v době pobytové kontroly byla právě ve škole, což zcela koresponduje se zjištěními učiněnými policií. V neposlední řadě nelze pominout ani souvislost s obsahem úředně přeložených čestných prohlášeními rodičů manželky, jež ve spojitosti s právě uvedeným představují další dílek zapadající do celkového závěru, že žalobce a jeho manželka tvoří rodinou domácnost v pravém slova smyslu, a nejsou jen spolubydlíci. Aby bylo možno dovodit opak, musely by být provedeny doplňující důkazy, jimiž by byla relevance žalobcova pobytu v domácnosti jeho manželky zpochybněna (např. další pobytová kontrola se zásadně odlišným výsledkem, nebo svědecký

výslech manželčiných rodičů s výpověďmi popírajícími spolužití jejich dcery s žalobcem), nic takového však opatřeno nebylo.

34. Vedle přehlížení skutečností svědčících ve prospěch žalobce se dále nelze pozastavit nad tím, že správní orgány klady naopak značný důraz na rozdíly ve výpovědích žalobce a jeho manželky, které buďto nejsou natolik zásadní, nebo se dokonce ani nejedná o skutečný rozpor.
35. Například nelze přeceňovat neshodu ve výpovědích manželů ohledně žalobcova dosaženého vzdělání (žalobce vypověděl, že dokončil 5. třídu a nemá základní vzdělání; podle manželky žalobce dosáhl základního vzdělání), kterou žalobce již v průběhu správního řízení vysvětloval odlišným způsobem vzdělávání ve Vietnamu. Soud přitom pokládá za obecně známou skutečnost, že délka povinné školní docházky není ve všech státech světa shodná. Jak přitom vyplynulo z doplněného dokazování (srov. studie rekapitulované v odst. 15 tohoto rozsudku), délka povinné školní docházky se ve Vietnamu v posledních dvaceti letech několikrát změnila, přičemž ještě do roku 2005 trvala pouze 5 let a bylo běžné ukončení základního vzdělání v 11 letech. Narodil-li se žalobce v roce X, pak věku 11 let – tj. věku odpovídajícímu konci pátého ročníku školní docházky – by dosáhl v roce X, tedy ještě předtím, než ve Vietnamu vstoupily v účinnost reformy prodlužující povinnou školní docházku z původní pětileté na devítiletou. Jde tedy o významnou indicii v tom smyslu, že žalobce pravděpodobně dosáhl základního vzdělání právě dokončením pětileté školní docházky dle vietnamského systému platného do roku 2005. Pokud tedy žalobce při výslechu na ministerstvu dne 1. 6. 2022 k dotazu na své vzdělání sdělil, že základní vzdělání nemá, pak nelze vyloučit, že tuto odpověď učinil pod vlivem toho, že vypovídal před českým orgánem veřejné moci, a tedy měl za to, že je dotazován na vzdělání platné pro zemi, ve vztahu k níž žádá pobyt (pro Českou republiku). Vzhledem k obecnosti dané otázky („*Jaké vzdělání máte vy?*“) přitom nelze jednoznačně dovodit, zda dotaz ministerstva mířil na splnění povinné školní docházky z pohledu českého či vietnamského vzdělávacího systému. Z téhož důvodu mohla žalobcova manželka obdobně obecně formulovanou otázku („*jaké vzdělání má váš manžel?*“) pochopit opačně, tedy jako dotaz na formální vzdělání s přihlédnutím k systému země, ze které její manžel pochází. V kontextu uvedeného se tudíž nesoulad výpovědí ohledně žalobcova dosaženého vzdělání nejvíce až tak markantní, jak se může zdát na první pohled. Soud proto uzavírá, že nebyl-li vzat v potaz rozdíl mezi českým a vietnamským vzdělávacím systémem, a současně nebyl při výslechu dne 1. 6. 2022 nijak rozveden či upřesněn obecný dotaz na žalobcovo dosažené vzdělání, pak rozpor ohledně toho vzešlý nelze považovat za natolik zásadní, aby z něj bylo možno činit závěr o účelovosti manželství.
36. Další skutečností hodnocenou až nadměrně v žalobcův v neprospěch je důraz ministerstva na poznatek, že se žalobce při dotazu na zdravotní stav jeho manželky nezmínil o tom, že je alergická na pyl. Ministerstvo a následně i žalovaná však již nevzaly v potaz, že sama manželka svou alergii označila za nezávažnou, a také sdělila, že ani neužívá žádné léky. V kontextu této informace nelze mít bez dalšího za to, že by žalobci zdravotní stav jeho manželky nebyl znám. Lehká alergie na pyl (tj. taková, jež pro zmírnění svého průběhu nevyžaduje ani aplikaci volně prodejných léků) je dle soudu relativně mírným zdravotním omezením, jež se v každodenním životě – zvláště mimo pylovou sezónu – zpravidla nijak neprojevuje. Proto nelze přeceňovat význam toho, že si žalobce na pylovou alergii své manželky během výslechu nevzpomněl, resp. že se o ní nezmínil. Zároveň nelze přehlédnout, že ohledně ostatních údajů týkajících se zdravotního stavu a tělesné integrity

(např. podstoupení operací, existence mateřských znamének a tetování) se výpovědi manželů nijak nelišily. Tuto shodu v otázkách souvisejících se zdravotním stavem však správní orgány opět nevzaly v potaz a úzce se zaměřily na domnělé opomenutí žalobce ohledně lehké pylové alergie jeho manželky.

37. I v otázce podoby domácnosti, plánování budoucnosti či trávení volného času vypovídali oba manželé prakticky shodně (srov. odst. 31 tohoto rozsudku), ovšem i zde se správní orgány velmi úzce zaměřily na dílčí rozpory, které však soud považuje za nevýznamné až bagatelní, případně je za rozpory vůbec nepovažuje. Příkladem zcela bagatelního rozporu jsou dle soudu odpovědi na otázku, kdy byli manželé naposledy na společné procházce (dle manželky šli společně 28. 5. 2022 kolem vesnice, podle žalobce spolu byli 30. 5. 2022 na trávníku před domem), kterou navíc ministerstvo položilo najednou s několika dalšími dotazy („*Chodíte spolu na procházky, jezdíte na výlety? Kdy a kde jste spolu byli naposledy?*“), což může pro vyslýchaného působit poněkud nepřehledně. Příkladem toho, co soud na rozdíl od správních orgánů nevnímá jako rozpor, jsou odlišné popisy obou manželů o tom, jak trávili večer před výslechem. Jestliže žalobce vypověděl, že byli doma, oba se učili a občas koukali na sociální sítě, zatímco manželka vypověděla, že spolu měli pohlavní styk a dívali se na film, pak soud konstatuje, že činnosti uváděné oběma manžely se navzájem nijak nevylučují a večer před výslechem se klidně mohly odehrát všechny, ať již souběžně či v blízké časové návaznosti. Nelze přitom pominout, že při položení velmi otevřené otázky („*Co konkrétně jste spolu dělali včera večer?*“) lze přirozeně očekávat i velmi otevřené odpovědi, v nichž každý z dotazovaných klade větší důraz na jiný subjektivní prožitek. Navíc lze považovat za zcela pochopitelné, že v rámci úředního výsledku člověk zpravidla nemá potřebu se výslovně zmiňovat o věcech intimní povahy (jako např. pohlavní styk), proto žalobci nelze bez dalšího klást k tíži, že uvedl jinou společnou aktivitu z téhož večera. Aby tedy mohl být učiněn závěr o skutečném rozporu ve výpovědích manželů, musel by být položen nějaký upřesňující či ověřující dotaz (např. při výslechu manželky, který následoval jako druhý v pořadí, se přirozeně nabízela otázka, zda se žalobce téhož večera něco učil a případně co se učil; stejně tak po odpovědi manželky, že se spolu dívali na film, mohl následovat dotaz, o jaký film šlo, a následně se na totéž dodatečně dotázat žalobce). Nic takového však učiněno nebylo a správní orgány dovodily nesoulad ve výpovědích jen na základě toho, že každá z vyslýchaných osob se při otevřeném dotazu na předchozí večer zmínila o jiné aktivitě. Správní orgány se přitom nijak nezamyslely nad tím, zda uskutečnění všech zmiňovaných aktivit během jednoho večera je skutečně vyloučeno, nebo zda nemohly proběhnout souběžně či postupně. Nutno připomenout, že závěr o rozdílnosti výpovědí manželů mohou správní orgány učinit pouze v případě, že si výpovědi manželů odporují takovým způsobem, že lze bez důvodných pochybností předpokládat, že dotazované události spolu vůbec neprožili (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015 - 38, odst. 35). Takový markantní rozpor však soud ve výpovědích manželů ohledně trávení večera před výslechem nenachází.
38. Za důvod pro závěr o účelovosti manželství soud nepovažuje ani skutečnost, že se manželé neshodli na datu návratu manželky z plánované cesty do Vietnamu. V kontextu ostatních shodných odpovědí nelze ani tento rozpor považovat za rozhodnou indicii nasvědčující účelovosti manželství. Správní orgány navíc přehlédly, že manželé odpověděli na položenou otázku („*Plánujete zůstat v ČR?*“) shodně v tom smyslu, že plánují žít v ČR, přičemž oba shodně dodali, že manželka odlétá z rodinných důvodů 12. 6. 2022 do Vietnamu. Pouhá skutečnost, že se rozcházel v přesném uvedení data manželčina návratu, není dle soudu pro posouzení skutečné povahy jejich vztahu nijak zásadní. Soud nespatřuje nic neobvyklého

na tom, že si člověk s odstupem času již není schopen zcela přesně vybavit konkrétní datum odletu do zahraničí (naopak si lze těžko představit, že např. při dotazu na dovolenou v předchozím roce by si průměrný jedinec byl schopen bez jakéhokoliv ověření zcela přesně vybavit datum jejího konání).

39. Za zcela nepřipadný soud pokládá akcent správních orgánů na skutečnost, že manželé jsou finančně závislí na manželčině otci, který jim – dle jejich shodných výpovědí – měsíčně poskytuje na chod domácnosti 25 000 Kč a dále za ně platí nájemné ve výši 8 000 Kč. Za situace, kdy se žalobce po příjezdu do ČR věnuje studiu českého jazyka a jeho manželka stále studuje vysokou školu, nelze dle soudu považovat finanční podporu ze strany manželčina otce za jakýkoliv indikátor účelovosti manželství či „*neplnění odpovědnosti z manželství vyplývající*“ (str. 6 prvostupňového rozhodnutí), nýbrž za projev mezigenerační solidarity v rodině. Manželé rovněž shodně vypověděli, že nemusejí nakupovat potraviny, neboť tchán vlastní v přízemí domu prodejnu. Proto se nelze podívat nad tím, že nedokázali odhadnout výši těchto výdajů. V tomto směru má soud za to, že se správní orgány až příliš upínají na představu ideálního modelu manželského vztahu, který však v reálném životě může mít rozličné podoby. Pro úplnost lze doplnit, že ani v rámci českých rodin není zcela neobvyklé, že rodiče finančně vypomáhají svým dětem i po dosažení dospělosti, zvláště pokud studují – a přesně tak lze vnímat i pozici žalobcovy manželky vůči jejím rodičům.
40. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že nesouhlasí s hodnocením správních orgánů, že by poznatky o soukromém životě žalobce a jeho manželky dokládaly účelovost manželství.
41. Ani doplňující dokazování před soudem nepřineslo žádné zásadní pochybnosti ohledně hodnocení soukromého života žalobce a jeho manželky. V rámci pohovorů konaných dne 9. 11. 2021 a dne 8. 12. 2021 na velvyslanectví se žalobce (vedle dalších skutečností) zmiňoval vcelku podrobně o rodině své manželky a o jejich bydlišti, rovněž o manželčiných zálibách a jejím současném studiu, zejména však – shodně jako později při výslechu u ministerstva dne 1. 6. 2022 – popisoval okolnosti sňatečného obřadu v Hue, který měl pouze formální charakter a probíhal bez hostů. Není bez zajímavosti, že žalobce se v rámci těchto pohovorů opakovaně zmiňoval o tom, že od svých rodičů neměl souhlas k intimnímu soužití se svou (budoucí) manželkou dříve než dojde ke svatbě, čímž lze mj. vysvětlit, proč při pozdějším výslechu na ministerstvu byl žalobce při odpovědi na dotaz „*Co konkrétně jste spolu dělali včera večer?*“ zdrženlivější ohledně sdělování věcí intimní povahy (přitom právě neshoda s odpovědí manželky na tentýž dotaz mu byla později kladena k tíži, srov. výše odst. 37 tohoto rozsudku). Manželka se v rámci podání vysvětlení dne 8. 12. 2021 u policejního orgánu vyjadřovala především k průběhu cesty do Vietnamu k žalobci a k jeho rodině, a dále k organizaci sňatku a jeho průběhu, přičemž – opět shodně jako později při výslechu u ministerstva dne 1. 6. 2022 – popisovala průběh sňatečného obřadu v Hue jako formálního aktu bez hostů. Soud má tedy za to, že obsah pohovoru s žalobcem proběhlém dne 9. 11. 2021 a dne 8. 12. 2021 na velvyslanectví, stejně jako obsah vysvětlení jeho manželky ze dne 8. 12. 2021 u policejního orgánu, v zásadě nijak nekolidují s tím, co oba manželé posléze vypověděli dne 1. 6. 2022 při výslechu na ministerstvu. Naopak se tato ústní sdělení spíše vzájemně doplňují a korespondují spolu. Nutno podotknout, že záznamy velvyslanectví o pohovorech ze dne 9. 11. 2021 a dne 8. 12. 2021 i záznam policejního orgánu o podání vysvětlení ze dne 8. 12. 2021 jsou listinami, které zachycují skutečnosti existující ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, z hlediska soudem přezkoumávaného skutkového stavu jsou tedy relevantní (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jejich obsah představuje podpůrný argument k závěru, že výpovědi podané žalobcem a jeho manželkou je třeba

hodnotit jako převážně věrohodné a že jejich manželský vztah se jeví spíše jako skutečný, a nikoliv jako účelový.

42. Závěrem se soud vyjádří ke zbývajícím žalobním námitkám, které již důvodné neshledal:
43. Pokud jde o žalobní tvrzení, že o případné účelovosti manželství mohla rozhodnout pouze kriminální policie, soud pro úplnost podotýká, že pro posouzení, zda se *žalobce* uzavřením manželství dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců, není podstatné, že policie jako orgán činný v trestním řízení neshledala důvody pro zahájení trestního stíhání *žalobcovy manželky* pro trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Okruh řešených otázek v trestním řízení a řízení podle zákona o pobytu cizinců je totiž diametrálně odlišný, byť se obě řízení mohou skutkově týkat uzavření téhož manželství.
44. Žalobní námitkou, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, se soud již nezbyval, neboť její hodnocení by bylo v této věci nadbytečné.
45. Namítal-li zástupce žalobce při soudním jednání nedostatečnou kvalitu tlumočení při žalobcově výslechu dne 1. 6. 2022, pak jde o nový žalobní bod uplatněný po lhůtě pro rozšíření žaloby (srov. § 72 odst. 2 věty druhé s. ř. s.). Pouze nad rámec odůvodnění soud dodává, že závěr zpochybňující kvalitu tlumočnického úkonu nelze učinit pouze na základě jednostranného tvrzení. Tím méně v situaci, kdy v průběhu tlumočení nebyla žádná námitka proti jeho kvalitě uplatněna, jakkoli si je soud vědom, že reálně to je velmi obtížné učinit, neboť osoba neznalá úředního jazyka zpravidla sama nerozpozná nedostatky v probíhajícím překladu. To ovšem nemění nic na tom, že k účinnému zpochybnění tlumočnického úkonu nicméně obecné tvrzení nestačí, tím spíše v situaci, kdy žalobce stvrdil správnost protokolu o výslechu svým podpisem.

VI. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v posuzované věci se správním orgánů nepodařilo bez důvodných pochybností prokázat, že výlučným účelem uzavření manželství žalobce a státní příslušnice ČR bylo získání bytového oprávnění, a že manželé nikdy neměli v plánu vést společně manželský život. Za této situace nelze v uzavření manželství spatřovat obcházení zákona ve smyslu § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
47. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení žalované (výrok I). Jelikož podklady obstarané ve správním řízení nenasvědčují závěru o účelovosti manželství, nemohla být z tohoto důvodu žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR zamítnuta, tudíž nebyl vůbec dán prostor k vydání (zamítavého) prvostupňového rozhodnutí. Proto soud přistoupil spolu se zrušením napadeného rozhodnutí též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku. Mezi podklady pro nové rozhodnutí správní orgány zahrnou též důkazy provedené v řízení před soudem (viz odst. 15 a 16 výše).
48. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 16 050 Kč (výrok II). Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč poplatek

za žalobu a 1 000 Kč poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladů zastoupení ve výši 12 050 Kč. Ty tvoří odměna za tři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem nepřesahujícím 2 hodiny podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], dále jeden půlúkon ve výši 1 550 Kč [za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu], a dále náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce netvrdil, že by byl plátcem DPH, přičemž tento údaj nevyplývá ani z veřejně dostupného registru ekonomických subjektů. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalované zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu